

Ang Aklat ni Daniel - Bilang Apatnapu't Isa

Ang Ministryong Propetiko ni Pablo: Pag-uugnay sa Sinaunang Israel at sa Espirituwal na Israel

Jeff Pippenger
2024-01-05

Ang apostol Pablo ang kawing na nagdurugtong sa pagitan ng sinaunang Israel at ng espirituwal na Israel, sapagkat ang kaniyang ministryo, ang kaniyang pangalan, ang kaniyang mga kalagayang pansarili, at ang kaniyang gawaing propetiko ay pawang nagpapatotoo sa katotohanang ito. Ikinilala niya ang kaniyang sarili bilang pinakamaliit sa mga apostol, sapagkat inusig niya ang bayan ng Diyos.

Sapagkat ako ang pinakahamak sa mga apostol, na hindi karapat-dapat tawaging apostol, sapagkat inusig ko ang iglesia ng Diyos. 1 Corinto 15:19

Ang pangalang ipinagkaloob sa kanya sa kanyang pagbabagong-loob ay Pablo, na ang kahulugan ay maliit o munting, sapagkat siya ang pinakahamak sa mga apostol. Gayunman, ang orihinal niyang pangalan ay Saulo, na ang kahulugan ay 'hinirang'.

At sumagot si Ananias, Panginoon, nabalitaan ko mula sa marami ang tungkol sa taong ito, kung gaanong kasamaan ang kanyang ginawa laban sa iyong mga banal sa Jerusalem: at dito'y mayroon siyang kapahintulutan mula sa mga punong saserdote na gapusin ang lahat ng tumatawag sa iyong pangalan. Ngunit sinabi sa kanya ng Panginoon, Humayo ka: sapagkat siya'y sisidlang hinirang para sa akin, upang dalhin ang aking pangalan sa harap ng mga Hentil, at ng mga hari, at ng mga anak ni Israel, Mga Gawa 9:13-15.

Si Saulo ay isang "sisidlang hirang" upang dalhin ang ebanghelyo sa mga Hentil, ngunit kinakailangan muna siyang magbalik-loob at mapakumbaba upang maging Pablo (maliit), sapagkat kakailanganin niyang maging makapangyarihan. Nauunawaan ni Pablo na ang kaniyang kalakasan ay nasusumpungan sa kaniyang kaliitan, o sa kaniyang kahinaan.

At upang hindi ako magmalaki nang labis dahil sa kasaganaan ng mga pahayag, ibinigay sa akin ang isang tinik sa laman, ang mensahero ni Satanas upang ako'y hampasin, upang hindi ako magmalaki nang labis. Tungkol dito, tatlong beses kong ipinamanhik sa Panginoon na ito'y alisin sa akin. At sinabi niya sa akin, Sapat sa iyo ang aking biyaya; sapagkat ang aking kapangyarihan ay nagiging ganap sa kahinaan. Kaya't buong galak, mas nanaisin kong magmapuri sa aking mga kahinaan, upang manahan sa akin ang kapangyarihan ni Cristo. Kaya't nalulugod ako sa mga kahinaan, sa mga pag-alipusta, sa mga kagipitan, sa mga pag-uusig, sa mga kapighatian alang-alang kay Cristo; sapagkat kapag ako'y mahina, saka ako malakas. 2 Corinto 12:7-10.

Si Saulo ay "pinili," ngunit upang siya'y maging malakas, siya'y ginawang maliit (Pablo). Siya ay hinirang upang dalhin ang ebanghelyo sa mga Hentil, ngunit napili siya, bahagyang dahil sa kaniyang kaalaman sa Lumang Tipan.

Lalo na, sapagkat nalalaman kong ikaw ay dalubhasa sa lahat ng mga kaugalian at mga usapin na nasa gitna ng mga Judio; kaya't pinamamanhik kong pakinggan mo ako nang may pagtitiis. Ang aking pamumuhay mula sa aking kabataan, na sa pasimula ay sa gitna ng aking sariling bansa sa Jerusalem, ay nalalaman ng lahat ng mga Judio; na nakaaalam tungkol sa akin mula pa sa pasimula, kung sila'y magpapatotoo, na ayon sa pinakamahigpit na sekta ng aming relihiyon ay namuhay ako bilang isang Pariseo. Gawa 26:3-5.

Si Saul ay sinanay ni Gamaliel, na itinuturing na isa sa mga pinakadakilang guro ng mga Kasulatan ng Lumang Tipan.

Ipinagkaloob ang kahilingan, at “tumindig si Pablo sa hagdanan, at ikinuway ang kaniyang kamay sa bayan.” Ang kilos na iyon ay umagaw ng kanilang pansin, samantalang ang kaniyang tindig ay nag-udyok ng paggalang. “At nang magkaroon ng malaking katahimikan, siya’y nangusap sa kanila sa wikang Hebreo, na sinasabi, Mga lalaki, mga kapatid, at mga ama, pakinggan ninyo ang aking pagtatanggol na ngayo’y inihaharap ko sa inyo.” Sa pagkarinig ng pamilyar na mga salitang Hebreo, “lalo silang tumahimik,” at sa pangkalahatang katahimikan ay nagpatuloy siya: “Ako sa katotohanan ay isang Judio, ipinanganak sa Tarso, isang lunsod sa Cilicia, gayunman, pinalaki sa lunsod na ito sa paanan ni Gamaliel, at tinuruan ayon sa ganap na paraan ng kautusan ng mga magulang, at masigasig sa Diyos, gaya rin naman ninyong lahat sa araw na ito.” Walang makapagtatangi sa mga pahayag ng apostol, sapagkat ang mga katotohanang kaniyang tinutukoy ay kilalang-kilala ng marami na nabubuhay pa sa Jerusalem. Acts of the Apostles, 408.

Hindi nagkataon lamang ang pagkakapili kay Saulo, at isa sa mga tiyak na layunin ng ministeryo ni Pablo ay pag-ugnayin ang banal na kasaysayan ng literal na Israel at ang banal na kasaysayan ng espirituwal na Israel. Kaugnay ng katotohanang ito, siya ang may-akda ng higit na bahagi ng Bagong Tipan. May isang kabanata sa kaniyang mga sinulat na tumutukoy sa mga batayang sumusuporta sa balangkas ng unang mensahe ng tatlong anghel, at gayundin sa balangkas ng ikatlong mensahe ng tatlong anghel. Ang siping ito ay isang bantayog sa kasaysayan ng Adbentismo na tumutukoy sa kaibhan ng marurunong at ng mga mangmang sa pasimula at sa pagtatapos ng Adbentismo.

Ngayon, ipinamamanhik namin sa inyo, mga kapatid, alang-alang sa pagdating ng Panginoon nating Jesu-Cristo, at sa ating pagtitipon sa kaniya, na huwag kayong madaling matinag sa pag-iisip o mabagabag, maging sa pamamagitan ng espiritu, ni sa salita, ni sa sulat na wari’y mula sa amin, na animo’y malapit na ang araw ni Cristo. Huwag kayong padaya ninuman sa anumang paraan; sapagkat hindi darating ang araw na iyon maliban kung mangyari muna ang pagtalikod, at mahayag ang taong makasalanan, ang anak ng kapahamakan; siyang sumasalansang at nagpapakataas sa kaniyang sarili higit sa lahat ng tinatawag na Diyos o sinasamba, anupa’t siya, na gaya ng Diyos, ay nauupo sa templo ng Diyos, na ipinakikilala ang kaniyang sarili na siya’y Diyos. Hindi ba ninyo naaalaala na, nang ako’y kasama pa ninyo, sinabi ko sa inyo ang mga bagay na ito? At ngayo’y nalalaman ninyo kung ano ang pumipigil, upang siya’y mahayag sa kaniyang takdang panahon. Sapagkat gumagawa na ang hiwaga ng kasamaan; subalit siya lamang na pumipigil ngayon ang magpapatuloy na pumigil hanggang sa maalis siya sa daan. At kung magkagayon ay mahahayag ang Masama, na lilipulin ng

Panginoon sa hininga ng kaniyang bibig, at wawasakin sa kaningningan ng kaniyang pagdating; siya na ang pagdating ay ayon sa paggawa ni Satanas, na may buong kapangyarihan at mga tanda at mga kahanga-hangang gawa ng kasinungalingan, at sa lahat ng pandaraya ng kawalang-katuwiran sa mga napapahamak, sapagkat hindi nila tinanggap ang pag-ibig sa katotohanan upang sila'y maligtas. At dahil dito'y susuguan sila ng Diyos ng matinding pagkalinlang, upang sila'y maniwala sa kasinungalingan; upang sila'y lahat mahatulan, yaong mga hindi sumampalataya sa katotohanan, kundi nangalugod sa kawalang-katuwiran. 2 Tesalonica 2:1-12.

Ang konteksto ng bahaging ito ay ang pagsasaalang-alang kung kailan babalik si Cristo sa ikalawang pagkakataon. Pinaaalalahanan ni Pablo ang mga taga-Tesalonica na nasagot na niya noon pa ang alalahaning iyon nang kaniyang sinabi, "Hindi ba ninyo naaalala na, noong ako'y kasama pa ninyo, sinabi ko na sa inyo ang mga bagay na ito?" Nilalayon ni Pablo na hadlangan na malinlang ang mga kapatid hinggil sa paksa ng "pagparito ng ating Panginoong Jesucristo, at ang ating pagtitipon sa kaniya."

Kinikilala ng mga mananalaysay na ang kalahati ng mensahe ni William Miller ay nakabatay sa kaniyang pagtukoy sa dalawang libo't tatlong daang taon ng Daniel, kabanata walo, talatang labing-apat. Ang kabilang kalahati ng kaniyang mensahe, na kung minsan ay hindi kinikilala, ay ang kaniyang gawaing pagpapabulaan sa mga maling katuruan hinggil sa Ikalawang Pagparito ni Cristo.

Batay sa maling metodolohiyang Heswita, nagkaroon (at mayroon pa rin) ng isang malaganap na maling katuruan na palagiang tinutulan ni William Miller. Ito ang maling katuruan na ang ikalawang pagparito ng Panginoon ay may nauunang isang libong taon ng kapayapaan na tinatawag na "temporal millennium," na tinutulan din ni Kapatid na White.

Ang gawain ni Miller ay nakatuon din sa pagpapatibay sa katotohanan ng literal na pagbabalik ni Cristo, bilang pagsalungat sa sari-saring maling pananaw hinggil sa milinyum na laganap noong kanyang kapanahunan. Tinatalakay ni Pablo ang Ikalawang Pagparito sa 2 Tesalonica, kaya ang naturang sipi ay bahagi ng pagkaunawa ni Miller sa literal na Ikalawang Pagparito. Ang kabanatang iyon ay "Kasalukuyang Katotohanan" para kay Miller.

Tinutukoy ni Pablo ang isang mahalagang pagkakasunod-sunod ng mga pangyayari na kaugnay ng Ikalawang Pagparito, at inilalatag din niya ang pangangatwiran kung bakit hindi dapat asahan ng mga taga-Tesalonica ang pagbabalik ng Panginoon sa panahon ng kanilang buhay. Sabi ni Pablo, "Ngayon, ipinamamanhik namin sa inyo, mga kapatid, sa pamamagitan ng pagparito ng ating Panginoong Jesu-Cristo, at ng ating pagtitipon sa kaniya." Ang salitang "beseech" ay nangangahulugang "usisain." Nilalatag ni Pablo ang pangangatwiran hinggil sa mga elementong kaugnay ng Ikalawang Pagparito, at inaaakay niya ang kaniyang mga tagapakinig sa isang uri ng pag-uusisa, upang magbunga sa kanila ng pagsusuri sa kaniyang pangangatwiran.

Ang balangkas ng kaniyang pangangatwiran ay ito: bago bumalik si Cristo sa ikalawang pagkakataon, ang papasiya ay dapat matukoy at maghari; at bago dumating sa kasaysayan ang papasiya, dapat munang magkaroon ng pagtalikod. Ang pagtalikod na iyon ay darating pa lamang,

kaya't ang pagdating ng papasiya ay lalo pang nasa kabila niyon. Kung gayon, paano maaaring madaya ang sinuman upang isiping malapit na ang pagbabalik ni Cristo? Gumagamit siya ng ilang sagisag ng papasiya upang matukoy kung sino ang kapangyarihang iyon na inihahayag pagkaraan ng pagtalikod. Tinatawag niya ang papasiya na "tao ng kasalanan," "ang tampalasan," "ang anak ng kapahamakan," at ang "hiwaga ng kasamaan." Maliwanag kay Kapatid na White na ang lahat ng ito ay mga sagisag na nagpapakilala sa papasiya.

Ngunit bago ang pagparito ni Cristo, magaganap ang mahahalagang kaganapan sa sanlibutang panrelihiyon na inihula sa propesiya. Ang apostol ay nagpahayag: "Huwag kayong madaling mayanig sa inyong pag-iisip, ni magulumihan, maging sa pamamagitan ng espiritu, ni sa pamamagitan ng salita, ni sa pamamagitan ng isang liham na waring mula sa amin, na waring ang araw ni Cristo ay nalalapit na. Huwag kayong padaya ninuman sa anumang paraan: sapagkat hindi darating ang araw na iyon, malibang dumating muna ang pagtalikod, at mahayag ang taong makasalanan, ang anak ng kapahamakan; na sumasalungat at itinatampok ang sarili sa itaas ng lahat ng tinatawag na Diyos o sinasamba; anupat, na gaya ng Diyos, siya'y nauupo sa templo ng Diyos, na ipinakikitang siya ay Diyos."

Ang mga salita ni Pablo ay hindi dapat bigyang-maling-kahulugan. Hindi dapat ituro na siya, sa pamamagitan ng isang natatanging paghahayag, ay nagbabala na sa mga Taga-Tesalonica tungkol sa agarang pagparito ni Cristo. Ang gayong paninindigan ay magdudulot ng pagkalito sa pananampalataya; sapagkat ang kabiguan ay madalas humantong sa kawalang-paniniwala. Kaya't mahigpit na pinagbilinan ng apostol ang mga kapatid na huwag tumanggap ng gayong mensahe na waring mula sa kanya, at saka binigyang-diin niya ang katotohanang ang kapangyarihang papal, na malinaw na inilarawan ng propetang Daniel, ay darating pa lamang upang bumangon at makipagdigma laban sa bayan ng Diyos. Hanggang sa maisakatuparan ng kapangyarihang ito ang nakamamatay at lapastangang gawain nito, magiging walang saysay para sa iglesia na hintayin ang pagdating ng kanilang Panginoon. "Hindi ba ninyo naaalaala," tanong ni Pablo, "na, noong kasama ko pa kayo, sinabi ko sa inyo ang mga bagay na ito?"

Kakila-kilabot ang mga pagsubok na daranasin ng tunay na iglesia. Maging noong panahon na sumusulat ang apostol, ang "hiwaga ng kasamaan" ay nagsimula nang kumilos. Ang mga kaganapang darating ay magiging "ayon sa paggawa ni Satanas, na may lahat ng kapangyarihan at mga tanda at mga kababalaghang sinungaling, at may lahat ng pandaraya ng kalikuan sa kanila na nangapapahamak."

Lubhang solemne ang pahayag ng apostol hinggil sa mga tatanging tumanggap ng "pag-ibig sa katotohanan." "Dahil dito," wika niya tungkol sa lahat ng sadyang tumataggi sa mga mensahe ng katotohanan, "ipapadala sa kanila ng Diyos ang isang makapangyarihang pagdaraya, upang sila'y maniwala sa kasinungalingan: upang silang lahat ay mahatulang mapahamak, yaong mga hindi sumampalataya sa katotohanan, kundi nalugod sa kawalang-katuwiran." Hindi maaaring walang kaparusahan ang pagtangi ng mga tao sa mga babalang sa Kanyang habag ay ipinadadala sa kanila ng Diyos. Sa mga patuloy na tumatalikod sa mga babalang ito, binabawi ng Diyos ang Kanyang Espiritu, at iniwan sila sa mga pandarayang kanilang iniibig. Acts of the Apostles, 265, 266.

Bagaman tuwirang tinukoy ni Sister White ang "tao ng kasalanan," yaong "masama," ang "anak ng kapahamakan," at ang "hiwaga ng kasamaan" mula sa sipi ni Pablo, at tinawag niya itong "kapangyarihang papal," may sinabi pa siya. Ipinahayag niya na ang mga simbolong ito na ginamit ni Pablo upang kilalanin ang Papa ng Roma ay hinango mula sa aklat ni Daniel, nang kanyang sabihin, "Kaya't pinag-ingatan ng apostol ang mga kapatid na huwag tanggapin ang gayong mensahe na tila mula sa kanya, at saka niya binigyang-diin ang katotohanang ang kapangyarihang papal, na napakalinaw na inilarawan ng propetang Daniel, ay darating pa lamang upang bumangon at makipagdigma laban sa bayan ng Diyos. Hanggang sa maisakatuparan ng kapangyarihang ito ang nakamamatay at lapastangang gawain nito, magiging walang kabuluhan para sa iglesia ang maghintay sa pagdating ng kanilang Panginoon." Ibinatay ni Pablo ang bahaging iyon ng kanyang mensahe sa mga Tesalonicense, na tumutukoy sa kapapahan, sa Daniel kabanata labing-isa, talata tatlumpu't anim.

At gagawin ng hari ayon sa kaniyang kalooban; itataas niya ang kaniyang sarili, at dadakilain niya ang kaniyang sarili higit sa bawat diyos, at magsasalita siya ng mga kamangha-manghang bagay laban sa Diyos ng mga diyos, at magtatagumpay siya hanggang sa matapos ang poot: sapagkat ang itinakda ay magaganap. Daniel 11:36.

Nang tinukoy ni Pablo ang Papa na "siyang sumasalungat at nagmamataas laban sa lahat ng tinatawag na Diyos, o anumang sinasamba; anupat, na gaya ng Diyos, umuupo siya sa templo ng Diyos, na ipinakikitang siya ang Diyos," si Pablo ay isinasalaysay sa ibang pananalita ang paglalarawan ng propetang Daniel hinggil sa "hari" na gumawa "ayon sa kaniyang kalooban," at nagmataas "sa kaniyang sarili at" nagpakadakila "sa kaniyang sarili higit sa bawat diyos." Ang Papa ang haring nagsasalita ng "kagila-gilalas na mga bagay laban sa Diyos ng mga diyos," at ang Papa ang kapangyarihang "magtatagumpay hanggang sa" unang "pagkagalit" ay "maisakatuparan" noong 1798.

Lubos na kinakailangang maunawaan nang wasto ang Daniel kabanata labing-isa, talata tatlumpu't anim, upang maunawaan din nang wasto ang pagdami ng kaalaman noong 1989. Dahil dito, ang maling aral—na ang hari sa talatang iyon ay ang Pransiya—na ipinakilala ni Uriah Smith, ay ipinasok sa unang salinlahi ng Adventismo (1863 hanggang 1888). Binago ni Smith ang teksto ng talatang tatlumpu't anim mula sa "ang hari" (na siyang kapapahan na inilalarawan sa mga naunang talata) tungo sa "isang hari" (anumang hari), upang iugnay sa ateistikong Pransiya ang mga katangian ng pamamaraan ng pagsamba ng Roma; ngunit iyon ay lunsaran lamang upang iharap ang kaniyang paboritong teorya na ang Turkiya ang hari sa hilaga sa talatang apatnapu at kasunod pa.

Maaga pa'y sinimulan ni Satanas na ikubli ang katotohanang ang hari sa talata ay ang kapapahan, at ang apostol Pablo ang siyang nagkaloob ng ikalawang saksi sa patotoo ni Daniel hinggil sa katotohanang ito. Si Sister White ang nagbigay ng ikatlong saksi.

Hindi lamang hinangad ni Satanas na palabuin ang katotohanang ang hari sa talata ay ang Papa, kundi, sa pamamagitan ng paglihis sa katotohanang nakapaloob sa talata, pinalabo rin ni Satanas ang kahalagahan ng bagay na kinakatawan ng "poot" sa talata. Ang Papado na tinutukoy sa talata

ay magtatagumpay hanggang 1798, nang ito ay tinanggap ang nakamamatay nitong sugat. Ang 1798 ang katapusan ng dalawang libo't limandaan at dalawampung taon ng poot ng Diyos na ipinataw laban sa hilagang kaharian ng Israel, na nagsimula noong 723 B.C.

Kung ipinagtanggol at itinaguyod sana ng Adbentismo ang "pitong panahon" noong 1863, halos imposibleng makalusot sana si Uriah Smith sa gayong kahangalan tungkol sa talatang tatlumpu't anim, sapagkat ang "poot" ay maiintindihan sanang kumakatawan sa unang "pitong panahon" ng poot ng Diyos, kaya't walang anumang kaugnayan iyon sa Pransiya. Ang paglago ng kaalaman noong 1989 ay sinusupportahan ni Pablo sa naturang bahagi, at dahil dito ang babala ni Pablo sa nasabing bahagi hinggil sa mga hindi tumatanggap ng pag-ibig sa katotohanan, kundi tumatanggap ng matinding pagdaraya, ay nangyayari sa kanila sa pamamagitan ng kanilang pagtangga sa mga katotohanang iniharap ni Pablo sa bahaging iyon. Isa sa mga katotohanang iyon ay ang wastong pagkakakilanlan ng hari sa hilagaan sa Daniel kabanata labing-isa, talatang apatnapu hanggang apatnapu't lima.

Sa nasabing sipi, matapos kilalanin ni Pablo ang papa ng Roma, itinutukoy niya ang isang pagkakasunod-sunod ng mga pangyayari sa katapusan ng sanlibutan na humahantong sa Ikalawang Pagparito ni Cristo, na siyang paksa ng sipi. Sinabi niya, "kung magkagayo'y mahahayag ang yaong Masama." Ang "Masama" na iyon ay ang papa, "na lilipulin ng Panginoon sa hininga ng kaniyang bibig, at wawasakin sa kaningningan ng kaniyang pagparito." Pagkatapos ay sinabi ni Pablo, "Siya, na ang pagdating ay ayon sa paggawa ni Satanas, na may buong kapangyarihan at mga tanda at mga sinungaling na kababalaghan." Si Jesus ang tinutukoy na "ang pagdating ay ayon sa paggawa ni Satanas."

Ang paggawa ni Satanas ng mga himala ay sumasaklaw sa panahong mula sa nalalapit na Batas sa Linggo hanggang sa pagtayo ni Miguel at sa pagsasara ng probasyon ng sangkatauhan. Hindi gumagawa si Satanas ng anumang himala sa panahon ng Pitong Huling Salot na ibinubuhos mula sa pagsasara ng probasyon hanggang sa pagbabalik ni Cristo.

Sinasabi ni Cristo, "Sa kanilang mga bunga ninyo sila makikilala." Kung ang mga taong sa pamamagitan nila nagaganap ang mga pagpapagalang, dahil sa mga pagpapakitang ito, ay may hilig na ipangatwiran ang kanilang pagpapabaya sa kautusan ng Diyos at magpatuloy sa pagsuway, bagaman taglay nila ang kapangyarihan sa anumang lawak o antas, hindi nangangahulugang taglay nila ang dakilang kapangyarihan ng Diyos. Sa kabaligtaran, iyon ay ang kapangyarihang gumagawa ng mga himala ng dakilang manlilinlang. Siya ay isang lumalabag sa moral na kautusan, at ginagamit niya ang bawat kaparaanan na kaya niyang gamitin upang bulagin ang mga tao sa tunay nitong katangian. Tayo ay binalaan na sa mga huling araw siya'y gagawa ng mga tanda at mga kababalaghang sinungaling. At ipagpapatuloy niya ang mga kababalaghang ito hanggang sa pagsasara ng probasyon, upang maituro niya ang mga ito bilang patunay na siya'y isang anghel ng liwanag at hindi ng kadiliman. Ang Seventh-day Adventist Bible Commentary, tomo 7, 911.

Tinukoy ni Pablo na magkakaroon ng isang pagtalikod na mauuna sa pagkahayag ng Papado, at na ang Ikalawang Pagparito ni Cristo ay magaganap "pagkaraan" ng kamangha-manghang paggawa ni Satanas. Ang kamangha-manghang paggawa ni Satanas ay nagsisimula sa Batas ng Linggo sa

Estados Unidos, at nagtatapos sa pagdating ng pagsasara ng panahon ng pagsubok at ng pitong huling salot. Ang kamangha-manghang paggawa ni Satanas ay nagsisimula sa Batas ng Linggo sa Estados Unidos.

Sa pamamagitan ng kautusang nagpapatupad ng institusyon ng Papasiya, na isang paglabag sa kautusan ng Diyos, lubusang ihihiwalay ng ating bansa ang sarili nito sa katuwiran. Kapag iniunat ng Protestantismo ang kaniyang kamay sa kabila ng bangin upang abutin ang kamay ng kapangyarihang Romano, kapag iniabot niya ito sa ibayo ng kalaliman upang makipagkamay sa Espiritismo, kapag, sa ilalim ng impluwensiya ng tatluhang pagkakaisang ito, itatakwil ng ating bansa ang bawat prinsipyo ng kaniyang Saligang-Batas bilang isang pamahalaang Protestante at republikano, at magtatadhana para sa pagpapalaganap ng mga kabulaanan at panlilinlang ng Papasiya, kung magkagayo'y malalaman natin na dumating na ang panahon para sa kahima-himalang paggawa ni Satanas at na malapit na ang wakas. Testimonies, tomo 5, 451.

Ang batas ng Linggo ang wakas ng ikaanim na kaharian, ang hayop na nagmumula sa lupa sa kabanata labintatlo ng Pahayag. Ang hayop na mula sa lupa ay nagsimulang mamahala sa katapusan ng pamumuno ng kapapahan sa loob ng isang libo dalawang daan at animnapung taon, noong 1798. Kaya't ang kapapahan ay nahayag noong taong 538, bagaman ang kaniyang gawain upang akuin ang pamamahala sa sanlibutan ay aktibo na nang isulat ni Pablo ang kaniyang sulat. Bago ang taong 538, magkakaroon ng pagtalikod na mauuna sa pagkahayag ng tao ng kasalanan, na nakaupo sa templo ng Diyos.

Ang pagtalikod ay inilarawan ng iglesia ng Pergamo, noong ang iglesyang Kristiyano ay nakipagkompromiso sa relihiyon ng paganismo, na sinasagisagan ni Emperador Constantino. Tinukoy ni Pablo ang mga palatandaang propetiko na kailangang maganap bago ang Ikalawang Pagparito ni Cristo. Matapos ulitin ang dati niyang itinuro sa mga Tesalonicense, itinanong niya kung hindi ba nila naaalala na itinuro na niya sa kanila ang mga katotohanang ito? Pagkatapos ay pinaalalahanan niya sila na dapat din nilang alalahanin na itinuro niya sa kanila na may isang kapangyarihan na "withholdeth" ang kapapahan "that" ang kapapahan "might be revealed in his time"? Ang salitang "withholdeth" ay nangangahulugang pigilin. Ang salitang "withholdeth" ay isinalin kalaunan sa gayunding talata bilang "now letteth".

Kaya't ang talatang ito ay wasto kung ilalahad nang ganito: "At ngayo'y nalalaman ninyo kung ano ang pumipigil sa kapapahan, upang ang kapapahan ay mahayag sa kaniyang kapanahunan. Sapagkat ang hiwaga ng kasamaan (ang kapapahan) ay gumagawa na: siya lamang na ngayo'y pumipigil sa kapapahan, ay magpapatuloy na pumipigil sa kapapahan hanggang sa siya'y maalís sa daan." Nang makilala ni William Miller ang talatang ito sa Mga Taga-Tesalonica, napagtanto niya na ang kapangyarihang humadlang sa kapapahan na umakyat sa trono ng sanlibutan noong taong 538 ay ang Roma na pagano, at na ang Roma na pagano ang pipigil sa pag-angat ng kapangyarihang papal, hanggang sa ang Roma na pagano ay "maalís sa daan."

Sa loob ng labindalawang taong ako'y isang deista, binasa ko ang lahat ng aklat ng kasaysayan na aking matagpuan; ngunit ngayo'y inibig ko na ang Bibliya. Itinuro nito ang tungkol kay Jesus! Subalit may malaki pa ring bahagi ng Bibliya na nanatiling madilim para sa akin. Noong

1818 o 1819, samantalang nakikipag-usap ako sa isang kaibigang aking dinalaw, at siyang nakakakilala at nakarinig sa aking mga pananalita noong ako'y deista, nagtanong siya, na wari'y may ibig ipahiwatig: "Ano ang palagay mo sa talatang ito at yaon?" tumutukoy sa mga dating talatang tinutulan ko noong ako'y deista. Naunawaan ko ang kanyang pakay, at sumagot: "Kung bibigyan mo ako ng panahon, sasabihin ko sa iyo kung ano ang kahulugan ng mga iyon." "Gaano kahabang panahon ang kailangan mo?" "Hindi ko alam, ngunit sasabihin ko sa iyo," tugon ko, sapagkat hindi ko mapaniwalaang ang Diyos ay nagbigay ng isang pagbubunyag na hindi mauunawaan. Kaya nagpasiya akong pag-aralan ang aking Bibliya, naniniwalang matutuklasan ko kung ano ang ibig sabihin ng Espiritu Santo. Ngunit pagkabuo ko pa lamang ng pasiyang ito, pumasok sa isip ko: "Kung sakaling makatagpo ka ng isang talatang hindi mo maunawaan, ano ang gagawin mo?" At sumagi sa isip ko ang ganitong paraan ng pag-aaral ng Bibliya: kukunin ko ang mga salita ng gayong mga talata, susundan ko ang mga iyon sa buong Bibliya, at sa gayong paraan ay aalamin ko ang kanilang kahulugan. Mayroon akong Cruden's Concordance, na inaakala kong pinakamabuti sa daigdig; kaya kinuha ko iyon at ang aking Bibliya, umupo ako sa aking lamesang-sulatan, at wala na akong binasa, maliban sa kaunting pahayagan, sapagkat nagpasya akong malaman kung ano ang ibig sabihin ng aking Bibliya.

Nagsimula ako sa Genesis, at marahan akong nagpatuloy sa pagbabasa; at kapag may nasumpungan akong talatang hindi ko maunawaan, sinaliksik ko ang buong Biblia upang alamin ang kahulugan nito. Nang matapos kong basahin ang Biblia sa ganitong paraan, O, gaano kaliwanag at maluwalhati ang paglitaw ng katotohanan! Natagpuan ko ang siyang ipinangangaral ko sa inyo. Natiyak ko na ang pitong panahon ay nagtapos noong 1843. Pagkatapos ay dumating ako sa dalawang libo at tatlong daang araw; dinala rin ako ng mga iyon sa gayunding konklusyon; ngunit hindi ko iniisip na alamin kung kailan darating ang Tagapagligtas, at hindi ko iyon mapaniwalaan; ngunit ang liwanag ay tumimo sa akin nang lubhang makapangyarihan kaya hindi ko na alam kung ano ang aking gagawin. Ngayon, naisip ko, kailangan kong magsuot ng espuela at pangpigil; hindi ako lalampas sa Biblia, at hindi rin ako mahuhuli rito. Anumang ituro ng Biblia, iyon ang aking panghahawakan. Subalit may ilan pa ring mga talata na hindi ko maunawaan.

“Sapat na iyan ukol sa kanyang pangkalahatang paraan ng pag-aaral ng Bibliya. Sa ibang pagkakataon, inilahad niya ang kanyang paraan ng pagtitiyak sa kahulugan ng tekstong nasa ating harapan—ang kahulugan ng ‘the daily.’ ‘Nagpatuloy akong magbasa,’ aniya, ‘at hindi ko nasumpungan ang iba pang pagbanggit nito kundi sa Daniel. Pagkatapos ay sinuri ko ang mga salitang kaugnay nito, ‘alisin.’ Aalisin niya ang the daily, ‘mula sa panahong ang the daily ay aalisin,’ atbp. Nagpatuloy akong magbasa, at inakala kong hindi ako makasusumpung ng liwanag sa teksto; sa wakas ay dumating ako sa 2 Thessalonians 2:7-8. ‘Sapagkat ang hiwaga ng kasamaan ay gumagawa na; ngunit siya lamang na ngayon ay pumipigil ay magpapatuloy na pumigil, hanggang sa siya’y maalis sa daan; at saka mahahayag ang yaong masama,’ atbp. At nang dumating ako sa tekstong iyon, O, kay liwanag at kay marilag na lumitaw ang katotohanan! Naroon iyon! Iyon ang ‘the daily!’ Ngayon, kung gayon, ano ang ibig sabihin ni Pablo sa ‘ang ngayon ay pumipigil,’ o ‘humahadlang’? Sa ‘ang tao ng kasalanan,’ at ‘ang masama,’ ang tinutukoy ay ang Kapapahan. Kung gayon, ano ang pumipigil upang mahayag ang Kapapahan? Bakit, ito ay ang Paganismo; kung gayon, ang ‘the daily’ ay dapat na

mangahulugang Paganismo.” William Miller, Apollos Hale, The Second Advent Manual, 65, 66.

Kung wala ang pag-unawa na ang “the daily” sa aklat ni Daniel ay isang simbolo ng paganismo, lubhang mahihirapan si Miller na paunlarin ang balangkas na kaniyang pinagbatayan sa pagbuo ng kaniyang estrukturang propetiko. Ang “the daily” ay matatagpuan nang limang ulit sa aklat ni Daniel, at ito’y laging sinusundan ng isang simbolo ng papalismo. Ang katunayan na ang “the daily” sa aklat ni Daniel ay paganismo ay nasusumpungan sa liham ni Pablo sa mga Taga-Tesalonica. Isa sa pinakamabibigat na babala sa Salita ng Diyos ay naroroon, sapagkat doon ay malinaw na ipinahayag ni Pablo na ang mga hindi umiibig sa katotohanan ay padadalhan ng Diyos ng isang makapangyarihang paglililang. Ang katotohanang sinadyang inilagay sa liham ni Pablo sa mga Taga-Tesalonica ay ang pagtukoy sa ugnayan ng paganismo at papalismo, at ang pagtanggì sa katotohanang iyon ay katiyakan na ang makapangyarihang paglililang ang magiging bunga ng gayong pagtanggì.

Ipagpapatuloy natin ang paksang ito sa susunod na artikulo.

Mamangha kayo, at manggilalas; magsihyaw kayo, at magsidaing: sila’y lasing, ngunit hindi sa alak; sila’y nagsisuray, ngunit hindi sa matapang na inumin. Sapagkat ibinuhos ng Panginoon sa inyo ang diwa ng mahimbing na pagkakahimbing, at ipinikit ang inyong mga mata: ang mga propeta at ang inyong mga pinuno, ang mga tagakita ay kaniyang tinakpan. At ang pangitain ng lahat ay naging sa inyo na gaya ng mga salita ng isang aklat na natatakan, na ibinibigay ng mga tao sa isang marunong, na sinasabi, Basahin mo ito, ipinamamanhik ko sa iyo: at kaniyang sinasabi, Hindi ko magawa; sapagkat ito’y natatakan: At ang aklat ay ibinibigay sa kaniya na hindi marunong, na sinasabi, Basahin mo ito, ipinamamanhik ko sa iyo: at kaniyang sinasabi, Hindi ako marunong. Kaya’t sinabi ng Panginoon, Sapagkat ang bayang ito ay lumalapit sa akin sa pamamagitan ng kanilang bibig, at iginagalang nila ako sa pamamagitan ng kanilang mga labi, ngunit inilayo ang kanilang puso sa akin, at ang kanilang pagkatakot sa akin ay itinuro ng utos ng mga tao: Kaya’t, narito, ako’y muling gagawa ng kagilagilalas na gawa sa gitna ng bayang ito, samakatuwid baga’y kagilagilalas na gawa at kababalaghan: sapagkat ang karunungan ng kanilang mga pantas na tao ay mapaparam, at ang pagkaunawa ng kanilang mga taong mabait ay malilihim. Sa aba nila na nagsisikap magkubli nang malalim ng kanilang panukala mula sa Panginoon, at ang kanilang mga gawa ay nasa kadiliman, at kanilang sinasabi, Sino ang nakakakita sa atin? at sino ang nakakakilala sa atin? Tunay na ang inyong pagpapabaligtad ng mga bagay-bagay ay maituturing na gaya ng putik ng magpapalayok: sapagkat sasabihin baga ng gawa sa gumawa nito, Hindi niya ako ginawa? o sasabihin baga ng bagay na inanyuan sa umanyo nito, Wala siyang pagkaunawa? Isaias 29:9–16.